

תפ"ח 26879/11/12 - מדינת ישראל נגד אילן בן שיטרית, יניב מלול, אורן אלמקיאס, ליאור בלטי, חן בן שיטרית, מאיר מהגר, אוריאל בלטי, יניב זינו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 26879-11-12 מדינת ישראל ואח' נ' בן שיטרית(עציר) ואח'
בפני כב' השופט ברוך אזולאי - אב"ד כב' השופט נתן זלוצ'ובר כב' השופטת יעל רז-לוי
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים

1. אילן בן שיטרית (עציר)
2. יניב מלול (עציר)
3. אורן אלמקיאס (עציר)
4. ליאור בלטי (עציר)
5. חן בן שיטרית
6. מאיר מהגר (עציר)
7. אוריאל בלטי (עציר)
8. יניב זינו

החלטה

1. בתאריך 24.6.14 סיימה התביעה את הבאת ראיותיה, למעט מספר הגשות טכניות, וב"כ נאשם 8 העלה טענה שאין להשיב לאשמה ביחס לנאשם זה.

הנאשם 8 הואשם באישום השמיני, בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה, התשס"ג - 2003, וסחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

עפ"י הנטען באישום השמיני, לרחלי בן שטרית (להלן: רחלי), היה עסק למכירת כריכים משותף עם אדם בשם אמיר דעבול (להלן: אמיר), בעקבות סכסוך שנתגלע ביניהם בחודש נובמבר 2010, פנו רחלי ובנה, שניר בסירי (להלן: שניר), לעד המדינה (א.ו.) בידעם שהינו חבר בארגון פשע שבראשו עמד נאשם 1, וביקשו מעד המדינה להרחיק את אמיר מהעסק תוך הטלת אימה עליו.

עד המדינה פנה לנאשם 1 על מנת לקבל את אישורו לבצע את בקשתם של רחלי ושניר, נאשם 1 נענה לבקשתם של רחלי ושניר, וקשר קשר עם עד המדינה ועם נאשם 5 להטיל אימה על אמיר על מנת שיעזוב את העסק.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, נפגשו נאשם 5 ועד המדינה עם רחלי ושניר, ואמרו להם שעליהם לשלם 30,000-40,000 ₪, על מנת להרחיק את אמיר מן העסק. רחלי השיבה שהסכום הנ"ל גבוה ואז הציעו לה לשלם את הסכום הנ"ל בתשלומים שבועיים של 3000 ₪ ורחלי ביקשה שהות לבחון את העניין. לאחר זמן מה אמרה להם שהסכום יקר מדי עבורה.

כעבור יום או יומיים, ומשלא הגיעו עד המדינה ורחלי להסכמה על גובה הסכום, פנתה רחלי לנאשם 8, שהינו עובד עיריית אילת, אתו הייתה לה היכרות מוקדמת, מאחר שידעה כי לנאשם 8 קשרים עם נאשם 1 ועם אחיו, דוד בן שטרית, וסיפרה לו על העניין, ועל כך כי דורשים ממנה סכום גבוה תמורת הרחקתו של אמיר מהעסק, ואז אמר לה נאשם 8, שלו הייתה פונה אליו קודם לכן היה פונה לנאשם 1 ופותר לה את הבעיה בלי שהיא תצטרך לשלם סכומים כה גבוהים. כמו כן אמר לה שיבדוק את העניין. בכך הצטרף נאשם 8 באותו יום לאותו קשר שנקשר קודם לכן בין נאשם 1, עד המדינה ונאשם 5, כאמור לעיל, להטיל אימה על אמיר, על מנת להניע אותו לעזוב את העסק.

למחרת חזר נאשם 8 לרחלי, במסגרת הקשר הנ"ל ולשם קידומו, ואמר לה שהוא דיבר איתם, שאמיר הפעיל אנשים ולכן אינו יכול לעשות דבר, וכן שהם עצרו אנשים מלהגיע לאילת ולכן אין לה ברירה אלא לשלם את הסכום שנדרש ממנה. רחלי שאלה את נאשם 8 מה יקרה אם היא לא תשלם, ונאשם 8 אמר לה שאם לא תשלם, האנשים של אמיר יבואו ו"הם לא אחראים למה שיהיה עם האנשים שאמיר שלח", וכן שהוא מציע לה שתסגור את העניין, כי אנשים אחרים משלמים יותר ויהיה לה שקט. לשאלתה של רחלי אם בהנחה שהיא תשלם לא יהיו לה בעיות, אמר לה נאשם 8 "אל תדאגי, אני מבטיח לך, אני מאחוריך, אף אחד לא ידבר אתך ויגיע אליך".

במסגרת הקשר ולשם קידומו במשך מספר חודשים נפגש נאשם 8 עם רחלי, וקיבל ממנה כל חודש סכומי כסף שונים, בתחילה 10,000 ₪, בהמשך שאל אותה מה קורה עם הכסף ואמר לה: "הוא לוחץ עליי המצב שלו לא טוב", ורחלי שילמה 15,000 ש"ח נוספים ב-3 תשלומים לנאשם 8.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, התקשר נאשם 8 לאמיר מספר פעמים, טען בפניו כי הוא חייב כספים לאנשים שונים באילת, ודרש ממנו להשיב את חובותיו. את הכספים שקיבל מרחלי מסר נאשם 8 לארגון, מתוכם קיבלו עד המדינה ונאשם 5 כ-15,000 ₪, את היתרה מסר נאשם 8 לנאשם 1, ולקח לעצמו סכום שאינו ידוע.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, נפגש עד המדינה עם אמיר, ועם אנשים נוספים בירושלים, ודרש מאמיר להתרחק מהעסק ולהשיב לה את הטלפונים הניידים של העסק, והסביר לו כי הארגון ונאשם 1 מגנים על רחלי. אמיר, שהכיר את עד המדינה כחבר בארגון שבראשו עומד נאשם 1, השיב לעד המדינה את הטלפונים הניידים של רחלי, ועד המדינה העביר אותם לרחלי.

לאחר מכן נפגש נאשם 8 עם אמיר, רחלי ו-4 אנשים נוספים במלון מרידיאן באילת, ובמהלך המפגש הרים נאשם 8 את קולו על אמיר, דבר שהטיל עליו אימה. בשל חששו של אמיר מהארגון, עזב אמיר את העיר אילת.

2. לטענת ב"כ הנאשם 8, מעדותו של עד המדינה שהוא העד היחיד שהתייחס לאישום זה, עולה שלנאשם 8 אין דבר עם ארגון הפשע. נטען כי גם על פי כתב האישום, הנאשם "הצטרף" למעשה עבירה, כאשר העבירה כבר הושלמה. סעיף 8 לאישום השמיני מתייחס לכך ש"באותו יום או בסמוך לכך הצטרף נאשם 8 לקשר", בעוד שעל פי עדותו של עד המדינה, אותו יום היה לאחר שהקשר לסחוט את אמיר כבר בוצע במלואו, ללא ידיעה וללא השתתפות כלשהי של נאשם 8 במעשה הסחיטה, היחיד שבוצע כלפי אמיר.

עוד טען ב"כ הנאשם, כי אף שבשלב זה ביהמ"ש אינו עוסק בשאלות של מהימנות, יש לכך חריג במקרה שניתן לקבוע עם סיום פרשת התביעה ששום בית משפט סביר לא יוכל לתת אמון בעדות כי אז ניתן להיזקק לכך גם בשלב שאין להשיב על האשמה (ע.פ. 732/76, פ"ד לב' 170 בעמ' 180; ע.פ. 405/80, פ"ד לה(2) 757, (762).

לטענתו, עפ"י עדותו של עד המדינה בעמ' 162 ש' 5 ואילך, נאשם 8 היה עובד עירייה, והוא היה מחובר ישירות לנאשם 1. היה מביא לו כל מיני מכרזים ועבודות פיתוח והם היו משתמשים זה בזה בביצוע עבודות כאשר נאשם 8 היה בעיקרו איש כספים בארגון.

כמו כן, אמר עד המדינה בעמ' 418 שאינו יכול להצביע על אף מכרז שבו השתתף נאשם 1 וזכה בו, אף שהצעתו לא היתה הגבוהה ביותר.

ביחס לאישום הנוגע לסחיטה באיומים, טען ב"כ נאשם 8 כי על פי אישום 8, ביוזמתה של רחלי בן שטרית, שפנתה לעד המדינה כדי שיאיים על אמיר על מנת שיורחק מן העסק המשותף שהיה לו יחד עם רחלי בן שטרית ועד המדינה פעל כפי שהתבקש על ידיה, וכתוצאה מכך סולק אותו אמיר מן העסק, כתוצאה ממפגש שהיה בינו ובין עד המדינה, ביוזמתו של עד המדינה.

בקשר לכך טען ב"כ נאשם 8, שבניגוד לאמור בכתב האישום, עולה מעדותו של עד המדינה שלדבריו נאשם 8 הצטרף לסחיטה רק בשלב מאוחר יותר, לאחר שהקשר לביצוע הסחיטה היה קיים קודם לכן, ועל כן לא ניתן לקבוע כי מעשיו בעניין זה נעשו במסגרת חברותו בארגון פשע. בנוסף, טען כי עפ"י עדותו של אמיר, שהיה קורבן האיום לפי האמור בכתב האישום, נאשם 8 לא איים עליו כלל (עמ' 669).

פרט לכך לא היה לטענתו בעובדות האחרות שנטענו בכתב האישום או בחומר הראיות כדי להצביע על קיום עבירה כלשהי, כאשר כל מעשה הסחיטה היה של רחלי בן שטרית ושל עד המדינה כלפי אמיר, ולנאשם 8 לא היה כל חלק בכך.

בנוסף, טען שאין אפשרות לקבל את גרסתה של רחלי בן שטרית ששילמה לנאשם 8 שלושה תשלומים במזומן של 10,000 ₪ כל אחד, לאור העובדה שלא היה בידה להציג שום תיעוד ביחס למשיכות של סכומים כאלה, בניגוד לאמור באמרותיה שהיא משכה את הסכומים הנ"ל.

3. מנגד טענה ב"כ המאשימה כי די בהבאת ראיות בסיסיות לגבי המרכיבים המרכזיים של העבירה שאין מקום לבחון את משקלן ומהימנותן של הראיות, אלא אם מדובר בראיות ששום בית משפט לא היה סומך עליהן, וכן שאין להיזקק בשלב זה לשאלות של סיוע חיזוק לעניין זה.

לטענתה עד המדינה העיד על כך שנאשם 8 הינו חלק מארגון הפשיעה, משתייך לזרוע הכלכלית של הארגון, וכן שנאשם 8 היה מביא לו כל מיני מכרזים ועבודות פיתוח, או דברים שהוא היה צריך את אילן או שאילן היה צריך אותו, והוא בעיקר איש כספים. עובדות אלו נתמכות בשיחות האזנות הסתר.

על פי הנטען בסעיף 21 לאישום הראשון, נאשם 8 נתן שירותים לארגון ולראש הארגון ופעל בשמו תוך שימוש בסחיטה באיומים, תוך הטלת אימה ושימוש בכוחו ובמעמדו של ראש הארגון.

ב"כ המאשימה טענה עוד, כי אין זה נכון כי נאשם 8 נכנס לקשר רק לאחר שהעבירה בוצעה, לפי עדותו של עד המדינה, לאחר שרחלי אמרה לנאשם 5 שתבדוק את הדברים, פנה אליה בחור בשם יניב זינו (נאשם 8) ואמר לה שהוא סוגר את הדברים ושהוא (עד המדינה) ידאג להעביר את המירסים (עמ' 286), וכן שהוא יסדר את הכל, וזה היה בשלב שרחלי אמרה שהמחיר הקשה עליה והיא תחשוב על זה. מכאן שנאשם 8 הצטרף לדיון ודברים ביחס לתשלום לפני שעד המדינה פנה לאמיר ואיים עליו. נכון שנאשם 8 לא היה נוכח כאשר עד המדינה שוחח עם רחלי ובנה וכאשר עד המדינה פנה לאמיר, אך מעורבותו היתה בעניין התשלום כפי שהעיד עד המדינה.

גם רחלי מספרת בעדותה כי פנתה לנאשם 8 לאחר המפגש עם עד המדינה על מנת להסדיר את התשלום, וכך נעשה בכך שהעבירה לו את התשלומים.

נאשם 8 הכחיש באמרותיו במשטרה כי קיבל כספים מרחלי והעבירם לעד המדינה, בעוד שגם עד המדינה וגם רחלי העידו שנאשם 8 קיבל את הכספים מרחלי והעבירם לעד המדינה.

4. לאחר עיון בראיות הנוגעות לעניין ובטענות הצדדים, נראה לנו שאין לקבל את הטענה שאין להשיב על האשמה ואנו דוחים אותה.

מעדותו של עד המדינה עולה לכאורה כי נאשם 8 היה מעורב בסחיטה של אמיר, שנעשתה לכאורה במסגרת הקשר של נאשם 8 לארגון הפשע, בראשו עמד לכאורה נאשם 1, בכך שהצטרף לכאורה לקשר לסחיטה בעת ששוחח עם רחלי על גובה התשלום. לדברי רחלי, נאשם 8 אמר לה בסופו של דבר כי אין מנוס מלשלם את התשלום, עליו הודיעו לה קודם לכן עד המדינה ונאשם 5, וכי נאשם 1 נושף בעורפו ולוחץ לקבל את התשלום, ובפועל נאשם 8 גבה ממנה את התשלום. בכך הייתה לכאורה הצטרפות לאותו קשר, אף שהקשר לסחיטה התחיל לכאורה קודם לכן בלעדיו.

טענות ב"כ הנאשם ביחס למהימנות ומשקל העדויות של עד המדינה ושל רחלי ראיות להתייחסות בשלב של הכרעת הדין ולא בשלב זה. טענת ב"כ נאשם 8, כי בנסיבות העניין, יש להיזקק לשאלת המשקל והמהימנות

בשלב זה בנימוק שבנסיבות העניין אף בית משפט סביר לא היה מייחס לכך את המהימנות והמשקל הראויים, אינה נראית לנו. ניתן להעלות טענות לכאן ולכאן בשאלות משקל ומהימנות, אך נראה לנו כי בענייננו לא ניתן לקבוע בשלב זה לכאורה ששום בית משפט סביר לא היה מקבל את העדויות שצוינו לעיל, כמהימנות וכבעלות משקל ראוי.

לאור כל האמור אנו דוחים את טענת ב"כ הנאשם 8 כי אין לחייבו להשיב לאשמה.

ניתן והודע היום ט"ז תמוז תשע"ד, 14/07/2014 במעמדהצדדים.

יעל רז-לוי, שופטת

נתן זלוצ'ובר, שופט

ברוך אזולאי, שופט